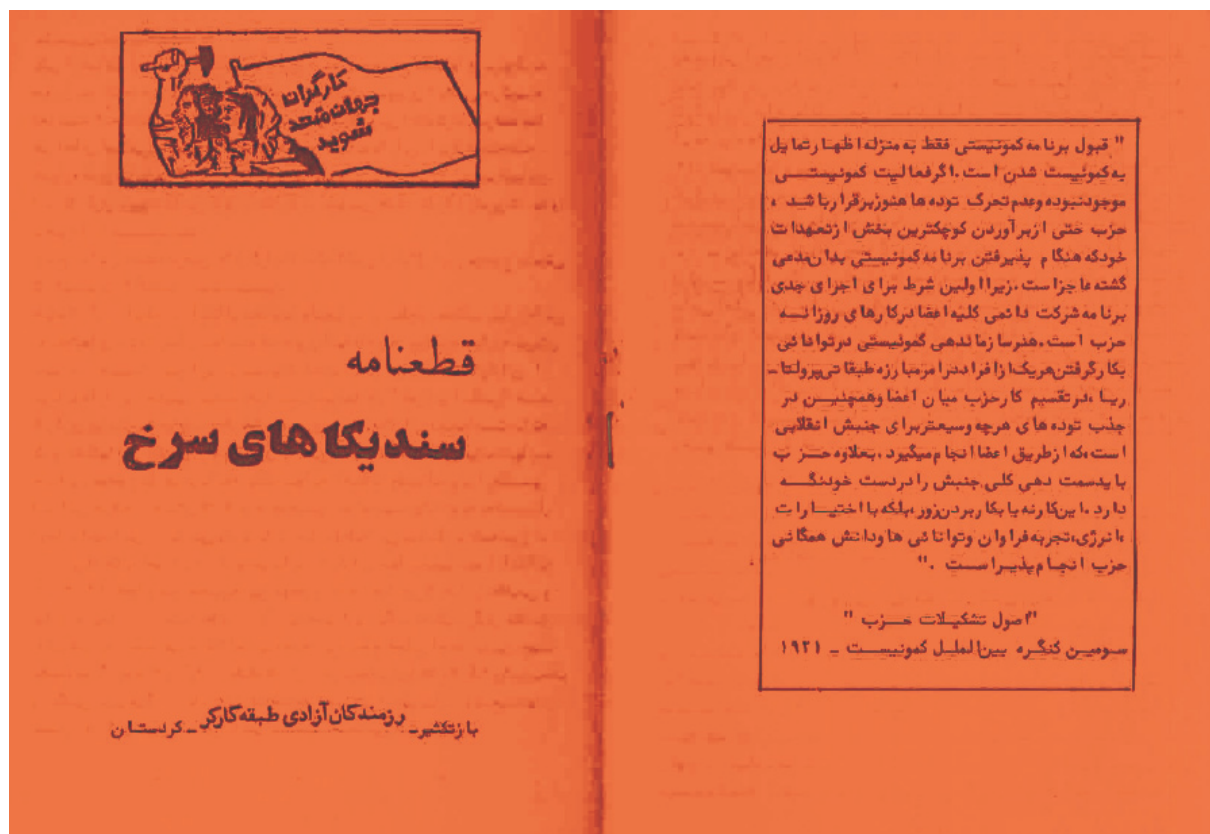

اسناد "رزمندگان آزادی طبقه کارگر" سالهای ۱۳۶۰ - ۱۳۶۵

Site „Asnad Razmadegan 1360- 1365“: <http://www.dialogt.org/razmandegan/>

"قطعنامه سندیکاهای سرخ"

۱- در جامعه سرمایه داری بوا سطر سطح معیشت بسیار پائین کارگران نوتعرض مدایمی که از جانب سرمایه داران به آن میشود، کارگران ناگزیر از مبارزه دائمی برای بهبود شرایط فروش نیروی کار خود هستند. مبارزه اقتصادی شکل مقدماتی دائمی و ضروری مبارزه طبقه کارگر است. کارگران در طی مبارزات روزمره برای رفع حوائج فوری خود آبدیده میشوند و بیش از پیش به اشکال گوناگون استثمار سرمایه، به تضاد منافع خود با سرمایه داران، به لزوم مبارزه بر علیه کارفرمایان و به ضرورت اتحاد و همبستگی پی میبرند. کارگران، کارفرمایان و دولت را در این مبارزه وادار به گذشتنهای جزئی خواهند ساخت و این به آنان اهمیت اتحاد، تشکل و مبارزه برای خواسته هایشان را نشان میدهد.

۲- اتحادیه های کارگری وسیع مناسب ترین تشکیلات طبقه کارگر برای مبارزه بر علیه تجار و زات بی وقفه سرمایه داری به سطح معیشت کارگران و بمنظور هدایت مبارزات اقتصادی بر علیه کارفرمایان و دولت میباشد. در هیچ کجای جهان افزایش همبستگی و تحکیم قدرت پرولتاریا جز از طریق ایجاد توسط همه جانبه نفوذ و فعالیت های اتحادیه های کارگری و تأمین پیوندی فشرده میان این اتحادیه ها و جنبش کمونیستی صورت نپذیرفته است. در ایران نیز وضع از همین قرار است. اتحادیه های کارگری "مکتب کمونیسم" و آموزشگاه مقدماتی و ضروری پرولتاریا برای تدارک موجبات انقلاب اجتماعی بوده و خواهد بود. اتحادیه های کارگری همچون حلقه واسط میان کمونیستها و توده های وسیع طبقه کارگر بشمار آمده، جنبش کمونیستی برای پیشبرد موفقیت آمیز فعالیت های خود در درون پرولتاریا ناگزیر از اتکال بدانها خواهد بود.

۳- مبارزه اقتصادی برای بهبود مداوم وضع توده های طبقه کارگر در صورتی موفقیت آمیز خواهد بود که بدرستی با مبارزه سیاسی پرولتاریا مربوط باشد. اتحادیه های کارگری اگرچه از لحاظ پیشبرد مبارزات اقتصادی کارگران علیه کارفرمایان و دولت فوق العاده ضروریند، ولی از هیچ رو نبایستی خود را در چهارچوب مبارزه اقتصادی محدود سازند. اتحادیه های کارگری میبایست

یست نه تنها ستاد مبارزه پرولتاریا برای بهبود شرایط زندگی وی، بلکه علاوه بر آن کانون مبارزه سیاسی وی و همچون ابزار انقلاب اجتماعی باشد.

۴- پیوند نزدیک میان اتحادیه های کارگری و حزب کمونیست و هدایت اتحادیه ها توسط حزب شرط ضروری ارتقاء اتحادیه ها به کانونهای مبارزه سیاسی - انقلابی و ابزار مبارزه در راه انقلاب اجتماعی می باشد. لذا جنبش کمونیستی ایران وظیفه خود میداند که در ایجاد و بسط همه جانبه اتحادیه های کارگری و برای پیشبرد مبارزات اقتصادی طبقه کارگر ازبند بزرگترین مساعی دریغ نورزیده، در همان حال با تبلیغ و ترویج مستمر کمونیستی در میان طبقه کارگر و اتحادیه های کارگری، مبارزه اقتصادی طبقه کارگر را با مبارزه سیاسی مربوط ساخته، اتحادیه ها را بوسیله مبارزه برای نیل به جمهوری دمکراتیک - انقلابی ایران، بعنوان عالیترین تدارک برای انقلاب سوسیالیستی و کانون های مبارزه در راه انقلاب سوسیالیستی مبدل سازند.

۵- بدین منظور کمونیستها با یستی فعالیت خود را با مسائل علمی و روزمره زندگی کارگران بیا میزند و آنان را نسبت به عمده ترین ستمها و اجافات اقتصادی و سیاسی سرمایه داران و دولت واقف ساخته، در تنظیم دقیق تر و عملی تر خواسته های کارگران از کارفرمایان و دولت یا ریشان دهند. بدین ترتیب کمونیستها با یستی مناسب ترین شیوه ها، اشکال و زمان مبارزه را تعیین نموده و در کلیه مبارزات روزمره کارگران بر سر ساعات کار روزانه، دستمزد، شرایط کار و غیره شرکت ورزیده، آنها را سازماندهی و هدایت نمایند. کمونیستها با یستی بی حقی کامل کارگران را برایشان آشکار ساخته نمودارهای بیشمار تعدیات پاداران، روحانیون، مزدوران کمیته ها، انجمن های اسلامی، وزارت کار و خانه کارگر و هر قره نوکر برجسته کارفرمایان و حکومت را افشاء نموده به فعالیت بر زمینه احتیاجات سیاسی فوری کارگران بپردازند. هیچ مسئله ای در زندگی کارگران خواه در عرصه اقتصادی، خواه در عرصه سیاسی وجود ندارد که نتوان آنرا موضوع تبلیغات کمونیستی قرار داد. چه این وجه آن ضمن روشن ساختن اذهان کارگران آنان را با روح همبستگی

ومبارزه جوئی در راه آرمانهای کمونیستی پرورش میدهد.

۶ - مبارزهای که بتوسط اتحادیه ها انجام میپذیرد در صورت موفقیت آمیز بودن امتیازاتی را از چنگ طبقات حاکمه بیرون کشیده، کارفرمایان و دولت را وادار به عقب نشینی خواهد ساخت. اینها برای طبقه کارگر ضروری و ارزشمندند ولیکن در همین حال کمونیستها با بیستی همواره با فعالیت بی-امان در جهت توضیح این امر تلاش کنند که مبارزه برای اصلاحات اقتصادی و سیاسی در چهارچوب نظام سرمایه داری هیچگاه منجر به رهائی آنان از یوغ سرمایه نخواهد شد و با بیستی توده های کارگر را به صراحت در برابر این حقیقت قرار دهند که فقط سرنگونی سرمایه داری و استقرار دیکتاتور پرولتاریا و کمونیسم میتواند بازمیان برداشتن تقسیم جامعه به طبقات و پایمان بخشیدن بکلیه اشکال بهره کشی بخشی از جامعه از بخش دیگر، بشهریت تحت ستیم راه سازد.

۷- سرمایه داری میان رشته های گوناگون اقتصادی ملی رابطه نزدیک و وابستگی متقابل برقرار ساخته است. این امر امکان مادی نه تنها تشکیل اتحادیه های کارگاه و کارخانه جداگانه، بلکه تشکیل اتحادیه های حرفه و رشته اقتصادی معین و اتحادیه سراسری طبقه کارگر را نیز کاملاً ملامت نموده است. بدین سبب تشکیل سندیکای کارگاه و کارخانه جداگانه و منفرد، اگرچه از ضرورت تام و تمام برخوردار است ولیکن هیچگاه به تنهایی تکاپوی مبارزات بلاواسطه و روزمره کارگران را ننموده، تشکیل تاخیرناپذیر اتحادیه حرفه و رشته اقتصادی معین و سرانجام اتحادیه سراسری سندیکا های کارگران ایران را ایجاد میکند.

۸- سندیکا های رفرمیستی و زردبر ضد منافع طبقه کارگر میباشند. لذا طبقه کارگر به مبارزه برای تشکیل سندیکا های سزخ انقلابی دست خواهد زد. تجربه چندین ساله پرولتاریای ایران خیانت پیشگی و ماهیت ضد کارگری سندیکا های زرد آریا مهری سابق و سپس سندیکا های سراپا سیاه موسوم به "شورای اسلامی" کنونی را به وی آشکار نموده است. پرولتاریا نمیتواند به این سندیکا ها و سندیکا های رفرمیستی حزب توده که به بهانه های از قبیل محاصره اقتصادی و "شرایط جنگی" به تبلیغ "افزایش تولید" و "اضافه کاری

اجباری " پرداختند، طبقه کارگر را از مبارزه برای بهبود وضع زندگی خویش با زداشته و در حقیقت ابزار مبارزه سرمایه داران علیه کارگران میباشند، تن در دهد. شعار اساسی جنبش کمونیستی در قبال جنبش کارگری جز ایجاد "سندیکا های سرخ و اتحادیه سراسری سندیکا های سرخ ایران" نخواهد بود.

۹- در عین حال کمونیستها خود را موظف میدانند که در هر کجا که سندیکا و یا اتحادیه زردپرفونی که بخش قابل ملاحظه ای از کارگران را در بر بگیرد، وجود داشته باشد در آن شرکت جویند. کمونیستها در اینگونه موارد به هرگونه فداکاری تن در داده و حتی به هرگونه شیوه فعالیت غیر علنی متوسل خواهند شد. تا بتوانند به این اتحادیه ها راه یافته، در آنها نفوذ کنند و سرانجام فعالیت کمونیستی خود را پیش ببرند. فعالیت کمونیستها در اینگونه سندیکا ها عبارت است از بیرون کشیدن توده های کارگری عضویان اتحادیه ها از زیر سیاست و رهبری رفرمیستی و ضد کارگری این اتحادیه ها و جلب آنان به سمت منشور و برنامه عمل سندیکاسازی سرخ.

۱۰- هر کارگر کمونیست باید بی دریغ ترین کمکهای خود را در اختیار سازمان سندیکای سرخ قرار دهد ولی در مقابل سندیکای سرخ نیایستی صرفا در بر گیرنده کارگران کمونیست باشد. چرا که در نتیجه این امر قابلیت توده ای وسیع بودن خود را از دست داده و هدف اصلی تشکیل اتحادیه ها نیز غیر قابل حصول میگردد. سندیکا های سرخ بایستی نه تنها کارگران کمونیست، بلکه کلیه کارگرانی را که بلزوم اتحادیه برای مبارزه علیه کارفرمایان و دولت پی برده باشند در صفوف خود بپذیرد. بدین ترتیب سندیکا های سرخ نیاید از اعضای خود الزام به پیروی از نظریات معین سیاسی را خواستار شوند. در رابطه با مذهب نیز اتحادیه ها باید غیر حزبی باشند. هر قدر دامنه نفوذ سازمان سندیکای سرخ گسترده تر باشد همان قدر نیز نفوذ و تاثیرات کمونیستها در طبقه انقلابی وسیع تر خواهد بود.

۱۱- آن برنامه ای که کمونیستها خواهند کوشید در انقلاب حاضر به پرچم سندیکا های سرخ بدل سازند، برنامه حداقل پرولتاریاست. اما با توجه به درجه آگاهی و میزان تجربه مستقیم مبارزاتی توده های وسیع کارگران ایسران، منشور برنامه عمل سندیکا های سرخ در حال حاضر نمیتواند بلاواسطه برنامه

- حداقل پرولتاریا باشند .
- ۱۲- منشور بر نامه عمل سندیکا های سرخ در حال حاضر با بیستی حاوی مطا-
لیات فوری زیر باشد :
- (۱)- کسب حق اعتصاب و آزادی تشکیل اتحادیه های کارگری .
- (۲)- آزادی زندانیان سیاسی .
- (۳)- انحلال کانونهای ضد کارگری رژیم جمهوری اسلامی موسوم به "انجمن
های اسلامی" در کلیه کارخانجات و مراکز کارگری .
- (۴)- حداکثر ۸ ساعت کار در روز- دوروز تعطیل در هفته .
- (۵)- کاهش روزکار بین ۴ - ۶ ساعت در صناعی که برای سلامتی مضرند
(کوره پزخانه ها ، معادن وغیره) .
- (۶)- ۳۰ روز مرخصی سالیانه با پرداخت دستمزد علاوه بر تعطیلات رسمی .
- (۷)- تعیین حداقل دستمزد هر کارگر بر مبنای نیازهای یک خانواده شش نفری
و افزایش آن بر اساس افزایش هزینه های زندگی .
- (۸)- مزایا و مدت استراحت حداقل یکساعته در فواصل کار روزانه و احتساب
آن جزء ساعات کار کارگران .
- (۹)- لغو اضافه کاری .
- (۱۰)- احتساب زمان ایاب و ذهاب ، استحمام بعد کار روزانه و زمان تشکیل
مجمع عمومی کارگران ، شرکت کارگران در کلاسهای سوادآموزی جزء ساعات کار
کارگران .
- (۱۱)- ممنوع ساختن قطعه کاری - کارکنتراتی و دستمزد غیر نقدی .
- (۱۲)- ممنوع ساختن کار کودکان و نوجوانان پائین تر از ۱۶ سال ، ممنوعیت
بکارگرفتن نوجوانان در شبکاری و در صناعی که برای سلامتی مضرند و در معادن
- (۱۳)- مزد برابر برای زنان و مردان در ازای کار برابر .
- (۱۴)- ممنوعیت کار زنان در کلیه رشته های صنعت که از نظر سلامتی برای
زنان زیان بخش است . ممنوعیت شبکاری برای زنان ، مرخصی بمدت ۸ هفته
قبل و ۸ هفته بعد از زایمان با پرداخت حقوق و با خدمات طبیبی و داروئی
رایگان . تامین شیرخوارگاه برای نوزادان و کودکان در تمام کارخانه ها
و دیگر موسسات که زنان در آنها کار میکنند . استراحت برای مادران شیرده

- بمدت حداقل نیم ساعت در فواصل حداکثر ۳ ساعت، کاهش روزکارمادران شیرده به هفت ساعت و تا مین مزایای بچه داری .
- ۱۵) - بیمه کامل اجتماعی برای کلیه کارگران و برای تمام اشکال ازکار- افتادگی اعم از بیماری، آسیب دیدگی، علیلی، سالخوردگی، بیماریهای محیط کار، زایمان، یتیم شدن، همچنین بیکاری و غیره .
- ۱۶) پرداخت حق بازنشستگی از طرف دولت به کارگران سالخورده ای که توان کار خود را از دست داده اند (کارگران ۵۵ سال به بالا و یا پس از ۲۵ سال کار) - سپردن نظارت بر اداره امور ادارات کاریابی بتوسط سندیکاها ی سرخ کارگران میکسار .
- ۱۸) - ممنوع ساختن اخراج کارگران توسط کارفرمایان، واگذار نمودن تصمیم نهائی در مورد اخراج به رای مجمع عمومی کارگران و احد مربوطه، نظارت نمایندگان منتخب کارگران بر استخدام .
- ۱۹) - ممنوع ساختن جریمه ها، پرداخت حقوق برای غیبتهای موجه، دوران بیماری و نقاهت، زمان اعتصاب و از این قبیل .
- ۲۰) - پرداخت خسارت، حقوق و مزایا در مورد کارگرانی که بر اثر سوانح و نامناسب بودن شرایط کار توانائی خود را کاملاً از دست میدهند بدون الزام در اثبات قصور کارفرما .
- ۲۱) - تضمین بهداشت و ایمنی محیط کار، تهیه ادوات ایمنی، کفش، لباس کار و سایر لوازم ایمنی و بهداشتی در محیط کار به هزینه دولت و کارفرمایان .
- ۲۲) - تأمین نیازهای فرهنگی و رفاهی در محیط کار و محلات مسکونی از قبیل سالن اجتماعات، سالن استراحت، غذاخوری، حمام و دستشویی، زمین و سالن ورزش، شیرخوارگاه و مهد کودک، درمانگاه و کتابخانه، کلاسهای سوادآموزی به هزینه کارفرما. این امکانات باید زیر نظر ات کارگران مربوطه قرار داشته باشند .

۱۳- سندیکاها ی سرخ وظیفه خود میدانند که کلیه خواستهای کارگران را در جهت بهبود شرایط کار و معیشت آنها با فرمولبندی صحیح مورد دفاع قرار دهد و در کلیه مبارزات مربوط به آنها فعالانه شرکت نماید. در قبسال

خواستهای از قبیل " سودویژه " ، " طرح طبقه بندی مشاغل " و غیره سندیکا - های سرخ در این مبارزات شرکت کرده و تلاش میورزند رهبری آنها را بدست گرفته و در عین حال فرمول بندی صحیح و مناسبی به شعارهای این مبارزات ببخشند (مثلا سودویژه بخشی از دستمزد کارگران است و تا زمانیکه به همه دستمزدها به اندازه ۳۵٪ اضافه نشده است، سالیانه ۴ ماه سودویژه باید پرداخت شود و غیره) و آنها را از حالت شعارهای بورژوازی رفرمیستی که به انحراف مبارزات کارگران منجر میشود خارج سازند و به مجرای انقلابی بکشانند.

۱۴- بیش از سه سال از جنگ ارتجاعی ایران و عراق میگذرد. جنگ از همان آغاز در گرفتن آن یکی از مسائل مهم روزمره و عملی جنبش انقلابی بطور اعم و جنبش کارگری بطور اخص بوده است. تاکتیک پرولتاریای انقلابی در قبال جنگ کنونی یک چیز است: جنگ را باید به جنگ داخلی و انقلاب تبدیل نمود! چنین اقدامی ممکن است بیدرنگ میسر نشود ولی کمونیستها با یستی بزرگترین کار ترویجی - تبلیغی و سازمانی را در این جهت یعنی در جهت تبدیل جنگ ارتجاعی به جنگ داخلی و سرنگونی بورژوازی و امحاء ماشین بروکراتیک - نظامی دولتی و انتقال قدرت دولتی به پرولتاریا و زحمتکشان مبدول دارند. چنین است یگانه سیاست پرولتاریائی در قبال جنگ حاضر.

رئوس اقدامات فوری سندیکا های سرخ بر علیه جنگ حاضر عبارت است از: الف - تبلیغات گسترده جهت افشای ماهیت جنگ ارتجاعی کنونی، افشای اهداف دولت از جلب و اعزام کارگران و کمکهای نقدی و جنسی به جبهه ها .

ب - افشای و مبارزه علیه کسردستمزدهای کارگران بمنظور کمک مالی به جبهه های جنگ .

ج - مبارزه بر علیه اضافه کاری به بهانه جنگ و محاصره کاذب اقتصادی - تبلیغات در مورد شرایط مشابه کارگران و زحمتکشان عراق، تقویت روح همبستگی و اشتراک منافع طبقات کارگرد و کشور، افشای اقدامات جنایت کارانه سرمایه داران و دولتهای دو کشور علیه کارگران هر دو کشور در جنگ .

۱۵ - سندیکا های سرخ کارگری برای تحقق برنامه عمل خود به عمل مستقیم

وا نقلابی توده های کارگرمتی است. سندیکا های سرخ دشمنان کارگران، جاسوسان و عمال دولت و کارفرمایان را که کوشش دارند در صفوف کارگران تفرقه انداخته، مبارزه آنها را منحرف سازند و علیه کارگران از هیچ اقدامی اجتناب نمیکنند، افشا و منفرد و طرد می نمایند و فعالیت آنها را به هر طریقی که لازم باشد، خنثی میسازند.

۱۶- سندیکا های سرخ با یستی حتی المقدور علنی باشند. اختناق گسترده کنونی، تالانگری و وحشیانه حکومت جمهوری اسلامی و بالاخره ممنوعیت تشکیل سندیکا ها و اتحادیه ها، امکان تشکیل سندیکا ها و اتحادیه ها را به شکل علنی ناممکن میسازد. لذا در لحظه حاضر تشکیل سندیکا ها و اتحادیه های سرخ تنها بصورت مخفی (و یا نیمه علنی) میسر است. از آنجائیکه توده وسیع کارگران فوراً قادر به کار بست همه جانبه اصول پنهان کاری نمیشوند، مخفی بودن سندیکا های سرخ وسیع و فراگیر بودن آنها را دشوار میسازد. امری که تا حدود بسیاری در لحظه حاضر اجتناب ناپذیر است. ولیکن در سایر مبارزات سرخ سخنان کارگران هم دامنه نفوذ این سندیکا ها فزونی خواهد گرفت و هم اینکه سرانجام قانونی و علنی بودن سندیکا های سرخ به کارفرمایان و دولت آنها تحمیل خواهد شد.

۱۷- سندیکا های سرخ بعنوان نخستین و مهمترین اقدام خویش با یستی به ایجاد کمیته های اعتصاب و صندوق اعتصابات پردازند. این کمیته ها رکن اصلی سندیکا های سرخ را تشکیل میدهند. ۱۸- اتحادیه سراسری سندیکا های سرخ کارگران بیکار نیز بخشی از اتحادیه سراسری سندیکا های سرخ خواهد بود. سرمایه داران میکوشند با استفاده از انبوه کارگران بیکار:

اولا - کارگران شاغل را دائماً معرض تهدید به اخراج و استخدام کارگران بیکاری که برای یافتن کار صرف کشیده اند دستمزد کارگران را کاهش داده، استثمار آنان را شدیدتر نمایند. بمنظور از کار انداختن این سلاح بورژوازی سندیکا های سرخ کارگران شاغل با یستی ضمن مبارزه سر سخنان بر علیه ا خراج های دستجمعی و ضمن گردآوری کمک مالی برای کارگران بیکار از هیچگونه

پشتیبانی از مبارزات کارگران بیکار برای بدست آوردن کار و گرفتن حق بیمه بیکاری در یخ نوزند. تنها مبارزات هماهنگ و یکپارچه کارگران، خواه شاغل و خواه بیکار قادر است فشار سرمایه داران بر کرده توده های طبقه کارگر را کاهش دهد.

۱۹- کمونیستها با پستی برای پیشبرد اهداف خویش هسته های کمونیستی کارگری را در درون سندیکاها، خواه سرخ، خواه زرد بطور مجزا سازماندهی نمایند. این هسته ها تابع سازمان حزبی تشکیلات کمونیستی خواهند بود. سازماندهی مستقل و جداگانه کمونیستها در درون سندیکاها نه تنها از قدرت و یکپارچگی سندیکاها نخواهند کاست بلکه برعکس خود ضامن اصلی یکپارچگی و پیگیری مبارزه سندیکاها می سرخ خواهد بود. هسته های کمونیستی علی العموم مخفی بوده و ملزم به رعایت اکیید پنهانکاری میباشند. تنها در شرایط خاص تا آنجاکه نتیجه بررسی های قویا ابژکتیو (عینی) محیط فعالیت اجازه دهد، بخش از هسته های کمونیستی میتواند در هماهنگی با بخش مخفی هسته کما بیش بطور علنی به فعالیت پردازد.

زنده باد حزب کمونیست انقلابی کارگران ایران!

زنده باد سندیکاهای سرخ!

رزمندهگان آزادی طبقه کارگر